

Със погледъ стрелнатъ къмъ усоните, се виятъ
И дебятъ плахите кошути, що се криятъ
Низъ дебри и гори — къдет' отъ паметивекъ
Не е посмейвалъ да проникне человекъ
И тамъ да ^{иде} нахърни, за изгоди световни,
Света ^{иде} ~~иде~~ девственостъ съ ръцете си греховни.

се къмъ усоните с устремъ

не е им глътвал

Подъ гъстия заслонъ на буйний храсталакъ,
60 Невидими вълни изъ вековечний мракъ
Шумжтъ, премятатъ се, една се друга гонятъ
И съ горските листа потайно си ромонятъ
Таинственъ споменъ отъ дълбоки старини,
Заветъ за минали, заветъ за бъдни дни; —
Че както е мълва, въвъ тая пустошь строга —
Храмъ Божий — само чутъ е вещий гласъ на Бога.
И безметежния вековенъ горски сънъ
Нарядко сепвалъ е воинственъ само звънъ,
Звънътъ на мечове кръвнишки, ревъ победенъ,
70 Молби, проклетия и викъ и стонъ последенъ.

въ храмъ

Юнака падналъ тамъ въ Балкана виждамъ азъ;
Той живъ ми въ паметъта изстъпва всеки часъ,
Когато песенъта си спомнямъ на незнайний
Певецъ — и думите и прости и омайни
Въ забрава скърбона ми душата унесмъ:

„Когато падне нощъ и ясни затрептятъ
Звездици божии на модрий сводъ небесенъ,
И стария Балканъ запей хайдушка песенъ ...“
О, стария Балканъ азъ зная какъ той пей

80 И за какво. И днесъ душата ми купней —
Да можахъ мигъ поне пакъ да го чуя! Славилъ
Вихъ вечно Бога пакъ, и всичко би забравилъ,